

Βάσεις ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΦΥΛΛΟ 7

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2002

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ: Όταν το κράτος δείχνει το αληθινό του πρόσωπο

Τρεις φόντοι ανθρώπων
από τα σώματα ασφαλείας μέσα σ' ένα μήνα.

Η δολοφονία του τσιγγάνου Χριστόπουλου
γιατί δεν σταμάτησε σε μπλόκο.

Η δολοφονία του αλβανού Σελνίκου
στην πλατεία Αμερικής κατά τη διάρκεια
αστυνομικού ελέγχου.

Η δολοφονία αλβανού ζωοκλέφτη
αγνώστων στοιχείων στην ελληνοαλβανική μεθόριο.

Τρία ακόμη ονόματα ήρθαν να προστεθούν
στο ενεργητικό των δυνάμεων καταστολής,
υπενθυμίζοντας σε οποιονδήποτε εθελοτυφλεί
μια αναντίρρητη πραγματικότητα:

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ.

Τα παραπάνω θύματα δεν είναι τα πρώτα
και ούτε θα είναι δυστυχώς τα τελευταία,
εφόσον εξακολουθεί η ανεξέλεγκτη δράση
των ένστολων τραμπούκων.

ΕΛ.ΑΣ.: Τα πάντα αλλιάζουν, όλα είναι ίδια

Και αν οι πρόθυμοι εξυγιαντές του συστήματος απομονώνουν το κάθε περιστατικό αστυνομικής αυθαιρεσίας, αποδίδοντάς το στα φασιστικά κατάλοιπα του σώματος ή στην ελλιπή εκπαίδευση, εμάς δεν μας απασχολεί το αν ο μπάτσος χαρακτηρίζεται ακροδεξιός ή «προοδευτικός», πόσο μάλλον η εκπαίδευσή του, που αργά ή γρήγορα, θα εξαργυρωθεί πάνω μας...

Η ενορχηστρωμένη συγκάλυψη των γεγονότων από τους δικαστές με την τυπική διαδικασία αθώωσης κάθε αστυνομικού δολοφόνου έρχεται να επιβραβεύσει την ασυδοσία των νόμιμων φονιάδων, ενώ παράλληλα νομιμοποιεί στην πράξη την πολιτική της μηδενικής ανοχής, προτρέχοντας της νομοθετικής κατοχύρωσης αυτής. Δηλαδή φαίνεται ξεκάθαρα ότι οι αποφάσεις των δικαστών συμπορεύονται με το προκλητικό αίτημα των μπάτσων για τη βελτίωση του νομοθετικού πλαισίου για τη χρήση των όπλων. Και όσο για τους δημοσιογράφους δε διστάζουν από τη μία να κινδυνολογούν ανακυκλώνοντας την ανασφάλεια της κοινωνίας και να διαμορφώνουν το κατάλληλο κλίμα για την όξυνση της καταστολής, ενώ από την άλλη, όταν βρίσκονται μπροστά στα απτά αποτελέσματα της (πτώματα) αποτινάσσουν τις ευθύνες τους, χύνοντας κροκοδείλια δάκρυα χωρίς να παραλείπουν να αποσιωπούν την ουσία των εγκλημάτων της αστυνομίας. Μια στάση που οι διάφορες παραλλαγές της υπαγορεύονται από τις περιστάσεις αλλά και από τα συμφέροντα των ανθρώπων των media.

Σε μια εποχή όπου η τζάμπα μαγκιά του κάθε μπάτσου περνάει σε βάρος ζωών, με τη γελοία πρόφαση της τυχαίας εκπυρσοκρότησης, είναι εξοργιστικό το πόσο ανώδυνα απαξιώνεται η ανθρώπινη ζωή, πως εξευτελίζεται κάθε έννοια δικαιοσύνης και αξιοπρέπειας. Και αν η ιδιαιτερότητα αυτών καθεαυτών των γεγονότων, (εν ψυχρώ εκτελέσεις) χαρακτηρίστηκε από την απουσία ξενοφοβικών και φιλοαστυνομικών παραληρημάτων στα κανάλια και στα καφενεία, η αδιαφορία απεδείχθη η αποτελεσματικότερη νομιμοποίηση της φρικτής ρουτίνας των εκπυρσοκροτήσεων.

Η υπερθεμάτιση ή η καταδίκη της αστυνομικής εγκληματικότητας δεν έχει πλέον τόση σημασία, όσο η, στην πράξη, αποδοχή της είναι δεδομένη. Και φαίνεται ότι πέρα από τη ξεκάθαρη ρατσιστική προδιάθεση τμημάτων της κοινωνίας και του συνόλου της αστυνομίας, η ισοπεδωτική λογική της εκ των προτέρων ενοχής των θυμάτων της καταστολής, έρχεται να συμπαρασύρει αυτόν το «ρατσισμό» προχωρώντας ακόμη παραπέρα: στο κάτω – κάτω της γραφής, σε μία άνευρη κοινωνία, η αδιαφορία δεν κάνει διακρίσεις, αλβανός, έλληνας ή ο,τιδήποτε άλλο («αρκεί να μην είναι ένας από εμάς»). Από τους χωροφύλακες του κράτους της Δεξιάς, μέχρι τους «Ράμπο» της νέας χιλιετίας, η πολιτική συγκυρία ποτέ δεν αλλοίωσε τη φύση και το λόγο ύπαρξης του αστυνομικού θεσμού: διαφύλαξη της ιεραρχικής διάρθρωσης της κοινωνίας, της εκμετάλλευσης μέσω της μισθωτής εργασίας, κάμψη των όποιων κοινωνικών αντιστάσεων.

Και αν στη φορτισμένη μετεμφυλιακή περίοδο, ο ρόλος της αστυνομίας ήταν συνυφασμένος με τις σαφείς ιδεολογικές της καταβολές, στο εκσυγχρονισμένο ελληνικό τοπίο, η αστυνομία εμφανίζεται σημειολογικά απαλλαγμένη από το βάρος αυτό, εξυπηρετώντας ξεκάθαρα την αυτή ύπαρξη του συστήματος, πέρα από ενδοκαθεστωτικές εναλλαγές. Διατηρώντας, άλλωστε, το μονοπώλιο της νόμιμης βίας, η αστυνομία ποτέ δε διέψευσε τις προσδοκίες των αφεντικών της... τουλάχιστον σε επίπεδο προθέσεων.

**ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ 18, Τ.Κ. 546 35, ΘΕΣ/ΝΙΚΗ
Τ.Θ. 50067, Τ.Κ. 54 013, ΤΗΛ.: 261.290
e-mail: thessaloniki@resistance.gr**

www.resistance.gr

Το «ΒΑΣΕΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ» θα το βρείτε
στα παρακάτω σημεία:

- Βιβλιοπωλεία: ΚΕΝΤΡΙ, ΒΙΒΛΙΟΣΤΟΚ, ΡΑΓΙΑΣ, ΙΑΝΟΣ, ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΑΚΗΣ
- Καφέ - διακοπωλεία: ΡΑΨΩΔΙΑ, ΛΩΤΟΣ, ΖΩΓΙΑ, VERDI, JOURNAL, Λ. ΝΙΚΗΣ 35, CAFE BAR CULT (Ευοσμος), CAFE ΓΑΖΙΑ
- Αθήνα: ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ (Θεμιστοκλέους 37, Εξάρχεια), ΚΑΦΕ ΑΘΗΝΑΙΟΝ (Τσομαδού 10), ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ
- Αλεξανδρούπολη: ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ TRAM
- Ξάνθη: ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΣΕΛΙΔΕΣ (Βενιζέλου 29)
- Σέρρες: ΣΤΕΚΙ «ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ» (Σταγείρων 11)
- Λάρισα: ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ «ΓΝΩΣΗ»

Από το γήπεδο ή τη συναυλία, μέχρι την απεργία και τη διαδήλωση, η παρουσία της αστυνομίας είναι μόνιμη και επιβεβλημένη, είτε για να αποτρέψει οτιδήποτε χαλάει τη ψευδαίσθηση της καπιταλιστικής ευδαιμονίας, είτε για να χτυπήσει οτιδήποτε μοιάζει να απειλεί το σύστημα το ίδιο. Αν οι φόνοι είναι το αποκορύφωμα, η άσκηση βίας, οι αναρίθμητοι ξυλοδαρμοί, οι προσαγωγές έχουν πλέον γίνει οικεία στον οποιονδήποτε.

Ακολουθώντας την αλλαγή, σε διεθνές και ελληνικό επίπεδο, των κοινωνικών, οικονομικών συνθηκών (και των κατασταλτικών αναγκών που αυτές υπαγορεύουν) η ελληνική αστυνομία είναι αναπόφευκτο να αναβαθμιστεί χωρίς ποτέ να χάσει τα δομικά στοιχεία που την καθιστούν επίκαιρη και απαραίτητη. Με τη προσχώρηση στη ζώνη του «ευρώ» και τη συνακόλουθη αναδιάρθρωση των κρατικοδίαιτων οικονομικών δομών, η αναβάθμιση του κατασταλτικού οπλοστασίου του κράτους, αποτέλεσε και εξακολουθεί να αποτελεί απαραίτητο όρο ένταξης της Ελλάδας στο club των ισχυρών. Η αλλαγή αυτή είναι τόσο ποιοτική (τρομονόμος, πολιτική «μηδενικής ανοχής», νέες μέθοδοι και εξοπλισμός καταστολής), όσο και ποσοτική (βλ. συνοριοφύλακες, ειδικοί φρουροί, διεύρυνση των αρμοδιοτήτων του λιμενικού και του στρατού).

Δεν είναι τυχαίο άλλωστε, ότι η πολιτική της «μηδενικής ανοχής» εισήχθη από τις Η.Π.Α. στο όνομα της καταπολέμησης του οργανωμένου εγκλήματος και της «τρομοκρατίας». Η διασύνδεση των ελληνικών σωμάτων ασφαλείας με τους αμερικάνους και βρετανούς «πρωτοπόρους» του είδους (FBI, CIA, DEA, Scotland Yard, MI5) γίνεται όλο και εντονότερη (από εκπαιδευτικά σεμινάρια και ανταλλαγή εμπειριών, μέχρι και επιχειρησιακή αυτονομία αμερικανών και βρετανών στο ελληνικό έδαφος). Μία σχέση που δεν υπαγορεύεται τόσο από την αποτελεσματικότητα των αμερικανικών μεθόδων, όσο από την πολιτική εξάρτηση του ελληνικού κράτους από τις Η.Π.Α.

Από τον υπερεθνικό αστυνομικό συντονισμό μέχρι την καθημερινή στυγνή παρουσία, το μήνυμα εί-

ναι σαφές: η αστυνομία είναι εδώ για να πατάξει οποιαδήποτε αποκλίνουσα, επιζήμια ή επικίνδυνη για το σύστημα συμπεριφορά. Απέναντι στα νέα δεδομένα και στο ενδεχόμενο ανεξέλεγκτων κοινωνικών αντιδράσεων, ο επαναπροσδιορισμός κατευθύνσεων είναι απαραίτητος. Όσο απαραίτητη όμως, είναι και η διατήρηση των κεκτημένων της αστυνομίας, στην ελληνική επικράτεια: προστασία, πορνεία, ναρκωτικά, εκβιασμοί, ό,τι τέλος πάντων, υποτίθεται ότι οι ίδιοι καταπολεμούν. Κι όποτε η «καταπολέμηση του εγκλήματος» πραγματικά λαμβάνει χώρα, αυτή μοιάζει περισσότερο με εσωτερικό ξεκαθάρισμα λογαριασμών... Η εκτεταμένη διαφθορά δεν είναι λεπτομέρεια, αλλά δομικό χαρακτηριστικό της ελληνικής αστυνομίας, του «νόμιμου συνδικάτου του εγκλήματος».

Και αν οι πρόθυμοι εξυγιαντές του συστήματος απομονώνουν το κάθε περιστατικό αστυνομικής αυθαιρεσίας, αποδίδοντάς το στα φασιστικά κατάλοιπα του σώματος ή στην ελλιπή εκπαίδευση, εμάς δεν μας απασχολεί το αν ο μπάτσος χαρακτηρίζεται ακροδεξιός ή «προοδευτικός», πόσο μάλλον η εκπαίδευσή του, που αργά ή γρήγορα, θα εξαργυρωθεί πάνω μας...

Ζητούμενο είναι η στάση μας, ως κοινωνία, απέναντι στην αστυνομική βία και ο επαναπροσδιορισμός των κοινωνικών δεδομένων που διαμορφώνουν την καταστολή στη σημερινή της μορφή.

Μύθοι και πραγματικότητα για μια φοβισμένη κοινωνία

Οι ξεκάθαρα σχηματοποιημένες δομές του παρελθόντος (γειτονιά, συνδικάτο, σχολείο) αναμφισβήτητα αντανakλούσαν την εικόνα της κοινωνίας, όποια κι αν ήταν ενίοτε. Κι αν αυτή η σαφήνεια ήταν κατασταλαγμένη στο κάθε άτομο, γνωρίζοντας τί και με ποιούς είναι, το κράτος με την ίδια σαφήνεια ήταν σε θέση να επιβάλλει την πειθαρχία σαν αναπόσπαστο στοιχείο κοινωνικής συμπεριφοράς.

Ασφαλώς κάθε τέτοια μορφή κοινωνικοποίησης αποτελούσε για το κράτος, πεδίο κοινωνικού ελέγχου, παρέχοντας όμως ταυτόχρονα στο άτομο την, έστω υποτυπώδη, αντίληψη της κοινότητας. Και αν η ευθύνη απέναντι στην κοινωνία για κάποιους μεταφράζεται σε υπακοή και μικροαστισμό, από την αίσθηση της κοινότητας απορρέει η αλληλεγγύη και η συλλογική δραστηριοποίηση. Όσο καταπιεστική ή όσο απελευθερωτική κι αν ήταν η διάρθρωση μίας κοινωνίας, ακόμα αναπτυσσόμενης με τα κριτήρια

της Δύσης, είναι γεγονός ότι η ταυτότητα του καθενός ήταν δεδομένη, είτε σαν επιλογή του ίδιου, είτε σαν επιβολή από τη δεδομένη πραγματικότητα.

Στην απροσδιοριστία των τελευταίων χρόνων, το ατομικό έρχεται να παραμερίσει το κοινωνικό. Στην επικράτεια του κέρδους δεν έχει σημασία τί είσαι ή τί πιστεύεις, αλλά το τί έχεις! Αν δοκιμάζαμε να μιλήσουμε για κοινωνία σήμερα, αυτό δεν θα ήταν τίποτα άλλο παρά ένα αποσαθρωμένο σύνολο εκατομμυρίων ατόμων που απλά συνυπάρχουν. Στις νέες συνθήκες που ήρθε να γεννήσει ο εκσυγχρονισμός της ελληνικής κοινωνίας, το σύνθημα είναι: κέρδος, ανταγωνισμός, εξατομίκευση. Και αν θρησκείες και ιδεολογίες απέμειναν ως κακέκτυπα του χθες, το όραμα του καταναλωτή – επενδυτή, ορθώνεται επίμονα και απειλητικά. Ένα καινούργιο πρότυπο ανθρώπου, ο οποίος δεν έχει να περιμένει τίποτα καλύτερο από το να επιβιώνει (κερδίζοντας;), ενώ από την άλλη έχει να φοβάται τα πάντα.

Σαν μόνο συλλογικό πρόταγμα πλέον φαντάζει το δικαίωμα στην «ασφάλεια». Έτσι από τη μία στην κοινωνία δεν απομένει τίποτα άλλο παρά να παραδώσει άνευ όρων στο κράτος, την αρμοδιότητα να διασφαλίζει την «ασφάλεια» (ή μήπως την ανασφάλειά της;). Από την άλλη το κράτος, αποσυρόμενο από τις φθίνουσες και αντικειμενικά απαξιωμένες μορφές κοινωνικής πειθαρχησης του παρελθόντος, αδυνατεί να προβλέψει το εύρος και τη δυναμική των κινδύνων που μπορεί να κυοφορήσει η απροσδιοριστία (κινδύνων που κυμαίνονται από τα φαινόμενα αποϊδεολογικοποιημένης βίας, μέχρι συνειδητές κοινωνικές αντιστάσεις). Γι' αυτό και η απάντησή του είναι μία, αποστειωμένη και αμείλικτη: **γενικευμένη καταστολή.**

Το περιβόητο αίτημα για ασφάλεια οπλίζει το χέρι των δολοφόνων

Σε μία πραγματικότητα εκμετάλλευσης και ανισότητας το αίτημα για ασφάλεια είναι εξαρχής αντιφατικό. Πόσο μάλλον όταν στη λογική του «αναγκαίου κακού», η ευθύνη για τη διασφάλιση της «έννομης τάξης» ανατίθεται στην αστυνομία και τις δικαστικές αρχές, δηλαδή τους ίδιους τους θεματοφύλακες αυτών των κοινωνικών συνθηκών, που γεννούν την εγκληματικότητα. Και όσο για τις ακραίες εκδοχές αυτής της εγκληματικότητας (π.χ. φαινόμενο Πάσσαρη), αυτές έρχονται ως φυσικό επακόλουθο της εξίσου αναβαθμισμένης αγριότητας της καταστολής, η οποία τώρα δρέπει τους καρπούς της.

Απέναντι στις δολοphonίες του κράτους, τη βία της καταστολής, το χτύπημα των κοινωνικών κινημάτων,

η απάντησή μας είναι μία και ξεκάθαρη: **Αντικαθεστωτικός αγώνας.** Ένας αγώνας, του οποίου ο ριζοσπαστικός χαρακτήρας δεν έχει να κάνει μόνο με τη συνολικότητα της αντίστασης, αλλά και με τη διαφορετική στάση του ατόμου σε σχέση με την κοινωνία: **Αλληλεγγύη, Αξιοπρέπεια.** Στην εξατομικευμένη ανασφάλεια της εποχής μας, αντιπαράσσουμε την ανάγκη μετουσίωσης των εννοιών αυτών σε πραγματικότητα, στα πλαίσια της καθημερινής μας δραστηριοποίησης. Κι όσο για τη ψευδαίσθηση του κράτους - «προστάτη», αυτή θα λειτουργεί πάντα ανασχετικά. Και μόνο η δημιουργία δομών αυτοδιεύθυνσης και αυτοοργάνωσης μπορεί να απαλλάξει την κοινωνία οριστικά από αυτό το βάρος.